

Еројска ѿезија – Војкан Миленковић**ЗА СЕБЕ**

За себе.
Умро сам.
Поново, подвезујем тамом праведном покров.
Лице ми скида, крик запаљене свеће.
Ту близу свега,
а ипак без слике и звука.
Без сенке.
Хода камен и каже да добро је.
И не припада ми небо.
И не припадам кругу.
До врха ми очију, облаке убери.
И немој у прошлост.
Када око врата ми руке своје савијеш.
Као на песку.
Као на пепелу.
Нежно, изађимо једно из друго.
За себе.
Умро сам.
Поново у пресеку сна.
Започни препознавање.
Узјаши ме, над амбисом.
И зидови се смеју прозорима.
И ниси гадљива.
Доведи ме себи у утробу.
Јер почетак је око гроба у блату.

Цвета камен и каже добро је.
Језиком, све у једну тачку притискаш.
Китиш ме и украшаваш.
У ветар зашиваш
Где тишина је.
Где чекање је и солиш до корена.
Где завезао сам се.
Говорим са собом и погрешан сам.
На прелазу.
Узалуд шириш руке.
Узалуд шириш ноге.
Над овим непутем.
До неместа.
Нејезиком.
Несветлом.
Морам сам.
И онда се посадим.
И онда да кљуцам ти прсте.
За себе .
Умро сам.
Поново почившем, подзидана ватра,
пепелом сриче преобраћење нежности твоје.
Одваја месо и преслаже ми кости.
Шаком заробљеном у мојој ненаученој љубави.
За ноћ читао сам ти пољубац.
За ноћ кошуљу ми прогорела сузама.
Сада од мене већа, можда би ме и проклела.
Модар, иза огледала.
Да те оперем и не кажем трави.

ДОЛАЗИМ, ОД ТАМО

Долазим, од тамо, где нема мисли.

И не постоји време.

Тамо ми постеља од глине. Ветар, сео ми у крило.

Не сања се тамо. И тамо рађају се мртви.

Пси ми у костима залајали.

Празно је и ти ме пиши. Ту, месо где је било.

Јастук цвили.

Напуштена штенад халапљиво сисају урлик са мога палца.

Млеко твоје помужено капаш по тек пронађеном Сунцу.

Усне без крова ти остале, одлучиле се на чекање по порушеним сенама,

раствараш подне када љубав водимо

раствараш подне када пишемо моје самоубиство.

Постеља изгужвана, отврдла.

Крв скорена.

Понизно гута, обресе и топлину твога тела.

И сузу.

И осмех.

И зној ме опеко, док милост тражим на твојим бутинама.

Гледам те гласно. Уснама се уз твоја колена пењем.

Земљом прекрила си огањ обновљив у костима.

Пепео у гласу што ми спава, ветар суздржан.

Напуштајући ми дубину процвалог камења.

Лепљивим стопалима, рањаваш ми поглед до прозора.

Моје плитко небо у подеротинама дима и лишају,

осамљује ми
просуте додире по кожи ти записане.
Ту, где требала нам је бити кућа.
Напрслим осмехом, издржах ти крв.
У то твоје написано подне, када из тебе ме ваде.
За твоју истину, руке ми се не сећају стварног.
И пробијаш ми теме, леђима окренута мени.
Ту, где требала нам је бити кућа.
Ти изашла из огледала.
Ја те не кажем док из гнезда измичеш.
Без даха.
И остављаш ме у умивању.
Ти гола међ' дрвећем.
Чекићем лупаш ми сузе.
Ти избодена, по узнемиреној води, док прсте ти дирам.
Од себе, испразнила си своје хаљине.
И похвала твојих ногу, када грле пожњевене ми
појмове
И крв мене гуши.
И ваздух мене боли.
Овај међу нама.

ВРИСАК

Врисак, нестао је.
Којим се огласих први пут.
И сада, обрушила се из угла ветрова оштрих.
Твоја одсутност.
По мени.

Између два откуцаја срца.
А кревет,
амбис
неизбежно и ја звао сам се као ти.
Па на теби.
И онда из тебе
И ужас семена, оплакује децу нам нерођену.
И одвикавам се од твојих брадавица
што усправне, безмлечне, свежа су туга
по висоравнима бдења, застакљене
у грлу чекања, балавећи ти до пупка,
црнио сам ти веђе.
Растројених чула на спасење.
На далекој обали, за срце тамно.
За светло друго и трава ми не говори.
Да могао сам да родим се ту.
И могао сам да родим се тамо.
Сада на отвореној линији.
Простор.
Време.
Где не теку реке,
већ теку обале.
Запеваш кичмом.
Потечеш руком.
Грудима се наслониш.
С буком.
Погубљених миловања.
Уздаха.
Пољубаца.
Умилно, нежно са смрћу.

Између слепоочница.
Пресвислим месом.
У црвљивом и мемљивом.
Именом твојим, да себи прережем врат.
И да оставим ти главу.
За ужас, твога међуножја.
Када гледам последњи свој сан.
Церемонијал успостављања додира.
Са примањем.
Са давањем.
Са разрованом стварношћу надолазећег пролећа.
И окаснелим истинама.
И друга обала се не назире.

УЖАСНА БЕЛИНА

Ужасна белина. Бели мрак.
Изненадна буђења. Међувреме, нужно да напусти се сан.
И да пронађе ме камен.
И пронађе трава.
Тада идем ка теби.
Тада мислим о теби.
Онда, мисаони ток испрекидан за име твоје.
После, неће доћи.
Моја завршеност.
Моје је месо под зидинама тврђаве.
И у томе зиду, само један камен љубим.
Где узреле ми неке црне птице и празним срце за крв твоју.

Ту пењем се уз твоје дланове.
Нестају ми људи.
Моје је лице забодено.
У простор, између размакнутих твојих дојки.
Руке твоје око мога врата,
као одмазда за живот.
Заменица смрти.
Стварност је између речи.
Застакљена.
Закаснала.
Сва су питања заборављена.
Сузе моје, закрпе на твојој хаљини.
Пукотина у повику са заносом.
И нико да каже ти немој.
Пресвлачиш ми ребра.
Обузима ме твоја утроба.
Бол у утроби, угао под којим те пишем.
И повремена недољива жеђ за пићем.
И макета мога мозга, погубљење твога сутра,
са мојим јуче,
са пожудом,
обележи језиком.
И макета мога мозга, просветљење.
Након милости, опрана ватром, чини скидаш
неограђена.
Смањила ми живот у заклону гроба.
Товар земље, па притиска сигурност.
Сасвим искошена, неумољиво.
Увек си на помолу.
Умазана знојем, крвљу.

Умазана семеном.
У пепелу, милујеш ватру, драгошћу својом.
Пресипамо из тебе у мене.
Пресипамо из мене у тебе.
Између два рушења, хлебова бедема пред злима.
Отвара се небо под кореном. Рашчупана.
Вребаш сећање на песму, задовољена. Са крста, тек
скинута.
И не дам, земља да стопала ти рађава.

О ПЕСНИКУ

Војкан Миланковић је рођен 2. јануара 1967. године. По образовању је економиста, по вокацији песник. Некада члан Књижевног Друштва *Филиј Вишњић* – Ниш, а сада члан Друштва уметника *Светионик* – Ниш.

Објавио је две књиге песама *Нерод снова* и *Кошмари под измештеним небом*, издавач Медивест КТ Ниш.

Ожењен је, супруга Невена. Син Димитрије и кћер Јефимија.